

I. ELLINOR
II. MAX
III. LUCREZIA

I. ELLINOR

Dat het internet mijn ding zou zijn om de ware te vinden had ik nooit gedacht. Ik vond het iets marketingachtigs hebben, bovendien had ik nog nooit een contactadvertentie geschreven, iets anders ook niet trouwens, en ik wist niet hoe je je schriftelijk moest verkopen. Mijn vriendjes waren altijd doodgewone jongens uit mijn dorp. De eerste heette bijvoorbeeld 'Johnny' en er was helemaal niets bijzonders aan hem, in elk geval zo op het eerste gezicht niet en in elk geval niet totdat je in de gaten kreeg dat hij echt ziek was. We zaten bij elkaar in de klas en het begon ermee dat hij zei: 'Is er iets waar je altijd van gedroomd hebt dat een man het voor je zou doen?'

Ik neem aan dat hij dit iemand in een film had horen zeggen en dat hij zichzelf toen al echt serieus als een man beschouwde. Ik neem ook aan dat het antwoord dat hij kreeg heel anders was dan hij had verwacht. Iets als 'Ja, ik heb altijd verlangd naar een man die me in bed in extase weet te brengen'. Of een concrete wens die hem een handje zou helpen. Maar in plaats daarvan zei ik: 'Ik heb altijd gewild dat iemand me zou leren vechten.'

Toen ik zag dat hij niet zo verbaasd keek als ik had verwacht, voegde ik eraan toe: 'Maar dan ook echt als iemand die erop los beukt.'

Johnny knikte bedachtzaam, spuugde op de grond en

zei: ‘Als dat is wat je wilt, meid, dan zal ik het je leren.’

Nog diezelfde avond nam hij me mee naar wat hij de ‘faieterclub’ noemde. Dat was een groepje dat *Fight Club* had gezien en de smaak te pakken had gekregen, maar anders dan in die film beheersten deze lui echt verschillende vechtsporten en ze kwamen drie keer in de week in een zaal bijeen om die te beoefenen. Iedereen kwam tegen iedereen uit. Je ging een trap af onder een school en dan liep je een kelder in. Overal zaten tegels in een kleur tussen bruin en oranje in, maar het waren rare, matte tegels die in tegenstelling tot hoe tegels normaal werken, alle geluiden leken te absorberen. Je liep daarbeneden ver door onderaardse gangen. Iedereen was doodstil, had blote voeten en droeg een tas met sportkleding over de schouder. Het enige wat je hoorde, waren de ventilators. Dan kwam je de zaal binnen en daar waren ze, degenen uit het dorp die wilden vechten. Er werd een provisorische leider aangewezen en daarna begon iedereen samen aan de warming-up. Ze waren allemaal lenig, zelfs de jongens, en niemand schaamde zich ervoor om te laten zien dat hij een spagaat of een split in huis had. Wanneer ze zo in spreidstand stonden, lieten mensen hoorbaar scheten maar het was een ongeschreven regel dat je niet lachte, integendeel. Daarna gingen we vechten. Ik was de enige beginner, maar ik had één ding en dat was dat ik doodsbang was. Als je doodsbang bent, ben je in het voordeel, zei Johnny. Als je echt fokking bang was, kreeg je een heleboel cadeau, je lijf was wijzer dan je dacht en als je het op de automatische piloot zette, kon het bijna alles. Maar daarna moest je wel de controle pakken.

‘De meeste mensen worden niet kwaad omdat ze wor-

den aangevallen maar omdat ze zich niet kunnen verdedigen,' zei Johnny.

Johnny kon niet alleen vechten, hij kon ook schieten, en soms reden we naar een schietbaan die aan de weg lag tussen ons dorp en het volgende. We liepen rond met oranje gehoorbescherming op en gingen een kijkje nemen bij degenen die met een pistool schoten en daarna bij degenen die met een geweer schoten. Johnny deed voor hoe je wijdbeens stond en je buks aanlegde om de kleiduiven te raken. Eerst in de simulator, daarna in het echt. Op een dag zei hij dat hij me nu mee op jacht kon nemen. Voordat we vertrokken praatte hij veel over die jacht, dat je er 's nachts op uit moest, je nachtkijker moest gebruiken en de hele tijd doodstil moest zijn.

De enige keer dat ze schoten toen ik erbij was, was het een wild zwijn. Het schot knalde in de stilte, maar je kon het zwijn nog horen rennen, alleen nu niet zoals eerst, maar onhandig, met rondom takken die afbraken, en uiteindelijk zwoegend en verward, alsof het wist dat het ging sterven en zich in paniek door het kreupelhout voortsleepte. We liepen ernaartoe, maar opeens scheen Johnny met zijn zaklamp omhoog. Ik zag hoe de naakte takken van de beuken zich als lange, donkere botten naar de nachthemel uitstrekten. Johnny pakte mijn hand beet, stopte zijn zaklamp tussen zijn benen en ging met zijn andere hand over het stekelhaar op zijn schedel heen en weer, en ik wilde vragen waarom hij dat deed, maar ik hield mijn mond. Hij stond op het punt iets in mijn oor te fluisteren, en ik denk dat het iets opmerkelijks was dat met onszelf te maken had, maar we werden onderbroken door een van de jagers die kwam vertellen dat hij het zwijn had gevonden.

Hij scheen er met een zaklamp op. Het schot was perfect in de schouder geplaatst, het bloed pulseerde over het donkere borstelhaar naar buiten. Het was een grote zeug, en iedereen moest meehelpen om haar aan een stang naar de pick-up te dragen. De volgende dag zou het beest op het erf van Johnny's maat worden geslacht. We reden er na het ontbijt naartoe en toen we aankwamen lag er overal bloed en borstelhaar, want er was eigenlijk niemand die iets van slachten wist. Iedereen hakte er maar een beetje op los en ze zeiden de hele tijd dat het snel moest. Ik ben daarna nooit meer meegegaan om te stropen.

Op een avond zei Johnny dat als hij er klaar voor was, ik er ook klaar voor was. Hij lachte naar me en ik realiseerde me dat dit de eerste keer was dat ik zijn tanden echt zag, en die waren groot en wit als suikerklontjes en zaten perfect in zijn mond geplakt, wat een raar contrast vormde met zijn gezicht, dat onregelmatig was en onder de acnelittekens zat. We deden het op de laadbak van zijn pick-up en het jack dat hij onder mijn billen had geschoven werd helemaal plakkerig van het bloed.

'Normaal gesproken bloeden meisjes tegenwoordig de eerste keer niet,' had de schoolverpleegkundige tegen ons gezegd toen we seksuele voorlichting kregen. 'Omdat ze paardrijden en fietsen en springen en stuiten, hebben ze normaal gesproken meestal geen maagdenvlies meer.'

Ik moet een enorm rustige jeugd hebben gehad, want mijn maagdenvlies zat er absoluut nog. Toen Johnny al dat bloed zag, vond hij dat helemaal niet walgelijk; hij kwam juist binnen een paar tellen klaar. Ik wist niet wat ik moest zeggen toen hij klaar was. Maar ik voelde op dat moment al dat Johnny iemand was voor wie je moest oppassen. Na-

tuurlijk was hij net als de meeste jongens waar wij wonen gewelddadig, ongepolijst en geil, en dat zou hij zijn hele leven blijven. Maar er was ook iets anders met hem.

‘Ik wist niet dat je het nog nooit gedaan had,’ zei hij.

‘Jij dan?’ zei ik.

‘Nee hoor,’ zei hij. ‘Ik ook niet.’

Daarna keek hij naar zijn smerige jack en toen zei hij: ‘Nou ja. Een mens moet ergens beginnen.’

De volgende keer ging het al veel beter. Om over de derde, vierde en vijfde keer nog maar te zwijgen. Toen zei Johnny dat hij vond dat we allebei neukten als een pornstar.

Toen we zestien waren, brak ik Johnny’s neus met de rug van mijn hand. Dat was niet opzettelijk in de zin van dat het iets was wat ik wilde, mijn arm schoot gewoon uit in een reflex, het had helemaal niets met vechtsport te maken. Maar het werd hoe dan ook een hele toestand, want we zaten op de middelbare en iedereen hoorde over het voorval, de leraren en de schoolverpleegkundige en Johnny’s ouders en die van mij. Johnny’s moeder zei: ‘Ik wil niet dat je nog langer met dat meisje omgaat.’

We stonden op het schoolplein en hij had een bloedneus. Zijn moeder was er snel naartoe gekomen zodra ze het had gehoord en nu stond ze me minachtende blikken toe te werpen.

‘Mamma, Ellinor is geen klein meisje,’ zei Johnny toen. ‘Ze is een dame. En wat voor één.’

Hij glimlachte naar me en er hing een lok haar voor zijn ogen.

‘Wat voor één,’ zei hij opnieuw en zijn glimlach met de

suikerklontjes werd nog breder.

Ik kreeg zin om te zeggen: sta daar niet zo te lachen, weet je nog hoe opgewonden je raakte van mijn bloed, je bent een zieke klootzak, Johnny, zoiets kun je niet verbergen. Dat wilde ik zeggen, maar ik neem aan dat ik door de bloedneus van iets heel anders vervuld raakte en daarom naar hem toeliep om hem een knuffel te geven. Zo'n gebaar was echt helemaal niks voor ons. We deden alles samen. We hielpen elkaar met de jachtgeweren en de andere wapens, we deden aan vechtsport en we neukten, maar we knuffelden nooit. Maar dat deden we nu wel, en ik voelde zijn warme bloed op mijn hals druppelen.

‘Nu kun je alles wat ik je wou leren,’ zei hij.

Maar hij zei ook dat als ik wat hij me had geleerd ooit weer tegen hem gebruikte, hij niet zou aarzelen me dood te slaan.

‘Als je kunt,’ antwoordde ik.

‘Maak me niet kwaad,’ zei hij toen en zijn blik werd duister.

Het duurde niet lang of we kwamen in een soort seks-routine, ook al kun je bij de personen die we toen waren misschien niet van routine spreken.

‘We rijden naar mijn huis,’ merkte hij in de auto soms laconiek op terwijl hij zijn hand tussen mijn benen stak.

‘Naar zijn huis’ betekende een jachthuisje dat zijn vader buiten het dorp had gebouwd en waar je het rijk alleen had. Het was klein en tegen de wanden zaten knoestige schroten en er hingen felgele gordijnen met witte strepen die zijn moeder waarschijnlijk had opgehangen. Het huisje had twee kleine slaapkamers en een woonkamer met een kachel. We liepen de ene slaapkamer in en hij zei: ‘Trek je

kleren uit en ga op het bed liggen.'

Terwijl ik dat deed, liep hij naar de keuken om koffie te zetten. Daarna kwam hij met zijn koffiekop binnen en trok hij een stoel naar het voeteneinde van het bed. Hij dronk van zijn koffie en ondertussen bekeek hij mij terwijl ik met gespreide benen op mijn rug lag. Ik had het gevoel dat hij recht bij me naar binnen keek, helemaal tot diep in mijn binnenste om zo te zeggen, alsof er een donker kanaal in me zat, en dat als je dat kanaal volgde, je heel ergens anders naar buiten kon komen.

'Moet je zo naar me zitten gapen?' zei ik.

'Denk aan pornoacteurs. Die hebben er geen problemen mee om zich te laten bekijken.'

'Denk aan toen ik je neus brak,' antwoordde ik.

'Ik lust je rauw,' zei hij toen en hij hief zijn koffiekopje alsof hij een toast uitbracht.

Hij bleef zitten zoals hij zat en dronk van zijn koffie. Zodra hij die ophad, zette hij het kopje op een plank en begon zijn broek open te maken.

'Wanneer mag ik je van achteren nemen?' steunde hij een keer toen we bezig waren.

Daarop zei ik dat als ik een vrachtwagenchauffeur was, ik mijn wagen nooit in een riool zou parkeren als ik een verdieping hoger een mooie en prettige garage had. Johnny moest lachen maar vroeg er nooit meer om.

Een paar jaar later begon ik aan te komen. Echt dik ben ik nooit geworden, maar wel zodanig dat Johnny me niet aantrekkelijk meer vond. We zagen elkaar steeds minder vaak, en uiteindelijk belde hij helemaal niet meer. Eén keer heb ik moed verzameld en hem opgebeld.

‘Zullen we een keer een dag op pad gaan om te gaan schieten?’ vroeg ik. ‘Of vechten?’

Toen zei hij dat hij iemand anders had leren kennen. Daarna zag ik hem met die ander in het dorp. Ze was slank, goedgetraind en had lang donker haar dat in een paardenstaart op haar rug hing. Ik vroeg me af hoe ze het in bed hadden, of hij aan het voeteneinde koffie zat te drinken terwijl hij haar bekeek en wat zij daar dan van vond.

Ik ben door de jaren heen aan vechtsport blijven doen. Zoals andere mensen een paar avonden in de week gaan bridgen, dansen, of zingen in een koor en dat als troost hebben wanneer ze ouder worden, iets om de ouderdom mee in te gaan, om het zo maar te zeggen, of daar althans de scherpe kantjes van af te halen, zo verdween ik naar de kelderruimte om de lui daar te treffen. Het was goed om te vechten, ook wanneer je ouder werd, werd je beter. Jong en knap zijn alleen was niet voldoende om credits te krijgen, je kreeg niets cadeau en moest overal je best voor doen. Toen ik later vrienden kreeg met een andere achtergrond, zeiden ze dat ze niet konden begrijpen hoe iemand ervoor kon kiezen hier zijn tijd aan te besteden terwijl je die ook kon doorbrengen met een goed boek, goed gezelschap en een glas wijn.

‘Er is in het leven weinig dat boven het beoefenen van vechtsport gaat,’ zei ik dan.

Ik snapte wel hoe dat op hen overkwam, maar toch vind ik het nog steeds waar. Ik ben nooit dichterbij iemand gekomen dan in die jaren in het kelderlokaal. Het heeft met concentratie te maken en hoe je dingen afleest aan de ogen van mensen. Seks werkt anders. Er zijn mensen